

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti nezákonnému rozhodnutí žalovaného, v řízení o kasační stížnosti I. M. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 4. 2015, čj. 72 A 6/2014 – 20,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (shora označeným rozsudkem) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, čj. KUOK 10300/2014, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „Zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 6. 2013 ve 22:25 hod. řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz Sprinter, RZ X, v obci Přáslavice ve směru jízdy na Mrsklesy, od restaurace „Na hřišti“ k ubytovně „Mikulka“, a po bezprostřední kontrole byla Policií ČR u žalobce na přístroji Alcotest Dräger výr. č. ARWJ-0070 naměřena hodnota 0,38 g/kg alkoholu v dechu. Žalobce se odmítl podrobit opakované dechové zkoušce a i následnému lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Za toto protiprávní jednání mu správní orgán prvního stupně uložil sankci v podobě pokuty ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Proti uvedenému rozsudku podala manželka žalobce I. M. (dále jen „Stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V záhlaví kasační stížnosti výslovně uvedla: „*plnou moc advokátovi pro zastoupení v řízení před kasačním soudem dle poučení doložíme dodatečně.*“

[3] V souladu s § 102 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) jsou osobami oprávněnými podat kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví účastník řízení nebo osoba zúčastněná na řízení.

[4] Ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. normuje, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky řízení před krajským (městským) soudem, a že stěžovatel musí být zastoupen advokátem, což neplatí, pokud má vysokoškolské právnické vzdělání podle zvláštních zákonů vyžadované pro výkon advokacie.

[5] Z obsahu kasační stížnosti nebylo patrné, zda tato je podávána za žalobce či ji podává sama stěžovatelka. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že kasační stížnost může podat toliko účastník řízení před krajským soudem nebo osoba zúčastněná na témže řízení. Rovněž odborná literatura uvádí, že „*zákon v případě kasační stížnosti nepřipouští actio popularis, tedy procesní iniciativu osoby, která se neúčastnila řízení před krajským soudem. V takovém případě by kasační stížnost byla odmítnuta, neboť by byla podána osobou zjevně neoprávněnou* [§ 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 SŘS]“ (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 1022). Nejvyšší správní soud v daném případě dospěl k závěru, že stěžovatelka není oprávněnou osobou k podání kasační stížnosti svým jménem, neboť nebyla účastníkem předcházejícího řízení před krajským soudem.

[6] S ohledem na výše uvedený závěr Nejvyšší správní soud zkoumal druhé možné oprávnění stěžovatelky k podání kasační stížnosti, tedy zda je stěžovatelka oprávněna podat kasační stížnost za žalobce. Výzvou ze dne 26. 5. 2015, čj. 1 As 110/2015 – 10, která byla doručena dne 27. 5. 2015, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení předložila plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti a soudu sdělila, z čeho dovozuje oprávnění k podání kasační stížnosti jménem žalobce (předložila plnou moc či jiné oprávnění). Nejvyšší správní soud ji rovněž vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost. Stěžovatelka na tuto výzvu nikterak nereagovala, ničeho nepředložila, nesdělila ani nezaplatila.

[7] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že předmětná kasační stížnost je podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[...] *soud usnesením odmítne návrh, jestliže [...] návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.*“ Podle § 120 s. ř. s. „*není-li v ustanoveních dílů 1 a 2 stanoveno jinak, užijí se přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I.*“. Dle přesvědčení soudu stěžovatelka neosvědčila své oprávnění jednat jménem žalobce, jelikož nepředložila plnou moc či jinak nedoložila oprávnění za něj jednat, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu